

РІК ЩЕЗНИХ СВІТАНЬ

ПОВІСТЬ

19 вересня

Чахкання кабінетного годинника я здебільшого не чую. Та й бій перебирає на себе увагу лише при западанні повної тиші. І у мені, і в світі, що останнім часом трапляється не так вже й рідко. Чому — важко сказати. Хоч...

Ти глянь, ніби підслухав. Це я знову про дзигара. Цікаво, що він зараз набамкає? Раз...два...

І все?!!

Скільки ж я проспав? Три з половиною години. Замість звичних семи.

Таки дістала мене ця катавасія, перекресливши життя, як креслять призначені до повалу дерева, що чекають останнього схиту, бува, роками. Але в людських очах їх відтоді нема. Як і у погляді тої, що п'ять років звалася «малою», — немає мене.

Я й зараз бачу її очі. До сказу жорстокі: так на свою жертву не дивиться навіть звір. А людина і дивиться, і радіє з того, що не вона зараз гине, а хтось. Навіть якщо той хтось ще місяць тому був чи здавався всім. А став лише тим, що заважає запропонованому флоридським якимось зайдою шлюбному контракту. З штатівським громадянством, гарантованим утриманством, а при першій-ліпшій нагоді і перескоком у ліжко, оплачуване ще краще. І — гарячіше, бо, як мені буквально вчора проговорилися, Білл мати дітей не годен.

Бідака. Знав би, хто його вполював. Сексмашина, яку задовольнити умів лише я. Навчений це, щоправда, робити після п'ятдесяти, коли до подібних справ долучився мозок. А природний шал перейшов у силу, яка й замирила з усім

безміром жіночості. Від більшості з нас вміло приховуваному. А зчаста й невідомому самим жінкам...

Обоє, виходить, рябоє. Я, що провінційну цю ласочку окоштовнив, і вона, що запрагла зі своїх зваб зиску. Негайного, що таїть в собі чимало небезпек. Правда, напотім: зараз для неї небезпекою є тільки я, що раптом візьме і перестане страждати. Втратиться кайф. Крім того, вона теж по-своєму мучиться. Чим — не варте балачки, оскільки на їхній мові це називається коханням. Через яке переступати-переступають, але від емоційних його прикрас не відмовляються навіть після злягання з розрахунку. Не кажу вже про учорашні натяки на післяшлюбне моє донорство, котре теж, виявляється, входить до реєстру кохальних чеснот. Зрозуміло, не перед Біллом, а мною, що від подібних щодо себе розрахунків скаженіє...

І мучиться, мучиться, мучиться... Приймаючи попутньо парад зневір. З ескортом з усе більшого числа стервятників, яких починаєш бачити скрізь: в товаришах, що тільки й ждуть, аби ти ослаб і став вартувати всього лиш їхнього співчуття, в далеко не юних твоїх літах, зухвале нехтування якими загрожує світопорядку, де непідлеглість старінню — аномалія. А найбільше — в очах земних і небесних духоїстот, з якими донедавна перезирався, яким усміхався, яким радів. І раптом їхні очі позникали. А лишився просто Дніпро, просто берег, просто дерева, до яких вчора вранці приїхав, щоб вибачитися. Після місячної майже розлуки. Але...

Утім, починати варто не з них, а з себе, чий велосипед не котився, а мчав порожньою набережною, святкуючи кінець депресії. Пов'язаної з перекупленою любов'ю. При тому, за кілька тижнів моєї у Києві відсутності, впродовж яких була придбана, вручена і прийнята обручка, дана клятва на вірність, а головне — відвідано чимало вечірок і прийомів уже в якості майбутньої подружньої пари. Після чого відступати

назад нібито негарно. Хоч я при першій же після спроби розхіщин зустрічі зрозумів, що про відступ не може бути й мови. Тільки вперед. До Білла і з Біллом.

І ось це вже не те що не болить, а — не обезвольює настільки, що не годен ані кудись йти, ані чимось перейматися. Окрім, звісно, робочих всіляких клопотів, серед яких теж з'явилось чимало прикрого. Але зараз не про них, а про того схудлого й помолоділого йолопа, що крутив радо педалі і почергово вітався зі знаними тільки йому ямками та об'їздами, обидвома затоками, спуском до дикого парку, по той бік якого ясніло річище Дніпра.

Ще на повороті з асфальту на ґрунт я зауважив... свою на нім зайвість. Раніше тут зринали стріли рясного квіту, що вигукували: «А ми й далі є! І — будемо! До самого снігу!». Опісля синій їхній вальор перебивала пижма; високі острівці її визивної жовтизни теж зі мною віталися. Правда — стриманіше, але зі сподіванням, що я зупинюся, аби погладити котресь із твердих її суцвіть і подумки проказати: «Зберегла сили до осені. Молодець!» І поволі поїхати далі. Однак на цей раз ні пижма, ні кущі верболозу, ні гурт сосон на взгірку у мій бік навіть не глянули. Те саме — Дніпро, чия течія біля ніг була течією чужого часу. І чужої у нім задуми.

Я лишив велосипед стояти, а сам підступив до води майже впритул. І не побачив у ній ні рибної малечі, ні схованого в тумані неба, ні самого, вже й ніби ріднучого, туману. Тільки каміння й водорості, що вихитувалися у такт з річковим життям, яке складалося з чорніючих на форватері човнів рибалок, лету над ними чайок. І — ще ніколи не вдаряючої так у груди тиші, яка моєї у ній з'яви не зауважила. Разом з двійкою сірих ворін, що з тополі поруч перелетіли на вяз, потім — на клен, опісля знову на тополю. Без навіть крихти уваги до боввана, що схитував на те все головою, розуміюче шепчучи: «Он воно що — мене вже нема! Такого, як був...»

Виходить, зв'язки зі світом рвуться не повільно, а враз. Після обриву головної з духовних артерій, якою струмує енергія... любові. З сонця на землю, а з неї — на все і всіх. Допоки хтось із тих всіх візьме і від тебе звільниться. Перекинувши систему внутрішнього свого живлення на будь що. Наразі — штатівські переваги й гроші.

Цікаво, скількох у світі людей подібні екзекуції мертвили? Бо з порваними грудьми людини немає навіть для пижми.

25 вересня

Пораненим небезпечно будь де. Навіть поміж калік, серед яких опинитися так само легко, як і серед зраджених...

Переконаний, що й вона думає про те саме. Сподіваючись, що оця моя обезволеність стане хронічною, перейде в адюльтер, з якого, крім дитини, можна буде витиснути й рік-другий повносілого перелюбу. Який, власне, вже розпочався. Учора, коли вона приїхала і повелася так, ніби нічого не сталося. А те, за чим приїхала, і далі йменується любов'ю. Я діяв так само: роздягся, роздяг і вже через хвилину вернув її тілу чи й не всі складові щастя. Включно з фіналом на столі, де опорою слугував упертий в стіну комп'ютер. Ця забаганка належала їй, а мені — тільки виконавство, після якого перепочинок у ліжку повернув звичну ідилію: з вмоцнуванням під пахвою, вдячними поцілунками грудей, рук, розмовами про все і ніщо. І моїм запитанням, після якого її обличчя блискавично набрало виразу ворожості. А запитав я про Білла і матримоніальні його ініціативи. Мовляв, на якій стадії вони зараз?

— Чекає підтвердження, що неодружений. І що може, — вона, здається, повірила, в мій спокій, і заговорила природніше, — забезпечити мене всім необхідним.

— І коли ж ви берете шлюб?

— Не раніше червня.